

Ontmoeting van Twee Vastelande

Die Vlaamse kunstenaar, Rose-Marie Laconte, stal tans vir die eerste keer in Suid-Afrika haar skilderye by die Ateljee-101, Johannesburg.

Dit is 'n geleentheid wat 'n mens tot blydschap stem—eerstens om dat die Johannesburgse kulturele lewe 'n bekwame kunstenaar ryker geword het en tweedens vanweë die werk self wat van lewensblydschap getuig.

Wat hierdie tentoonstelling interessant maak is die ontmoeting van twee vastelande—Europa en Afrika—hoe die kunstenaar die verskil sien, hoe sy die probleme (veral ten opsigte van kleur) oplos wat aan die oorgang van Europa na die ongo na Suid-Afrika verbonde is.

Die besoeker aan die tentoonstelling sal miskien dadelik kan sê dat die blou van die Suid-Afrikaanse lugte darem 'n bietjie te blou, die groen van die bome darem 'n bietjie te groen is. Dit is egter 'n kwaal waaraan die meeste buitelandse kunstenaars aan die begin ly as hulle na Suid-Afrika kom. Die kunstenaar is maar drie jaar in die land.

Wanneer op die koop toe daardie sterk kleure met oortuiging, kennis en vakmanskap aangebring is en 'n mens gevolglik jou eie landskap in 'n nuwe, romantiese lig laat sien, is dit miskien gerade om te felle kritieke te wag tot later.

Werkies soos landskap by Nelspruit en Pelgrimsrust is voldoende waarborg dat die beloning vir die geduld nie skraal sal wees nie.

Nadat 'n mens die mooi hoedanigde van 'n Vlaamse landskap, 'n enkele werk uit die Kongo (Waarom Bekyk Jy My?) en twee of drie stillewes bewonder het, kom jy tot die gevolgtrekking dat die versameling as geheel ongelyk van kwatiteit is.

Veral die andersins sjarmante portrette met hul Franse inslag wek hierdie indruk. Hier skuil vir die kunstenaar die gevaar van kommersieël en bloot illustratief te raak—dit gaan haar te maklik hiermee.

Origens dra Rose-Marie Laconte se werk die stempel van 'n baie deeglike opleiding, 'n breë en interessante agtergrond en voldoende ondernemingsgees en insig om haar lank vir verstarring te behoed.

Sy moet slegs onthou dat die suksesvolle kunstenaar hier met dubbel soveel toewyding as in Europa moet werk, wil hy nie „maar-nog-'n-skilder" bly nie.

LORENZ SCHULTZ.